

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **MVDr. J. S.**, zastoupeným Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem AK Brno, Joštova 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Právní předchůdce žalobce (dále jen „žalobce“) se včas podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen

„žalovaný“), ze dne 15. 4. 2010, č. j. JMK 162236/2010, sp. zn. S-JMK 162236/2010/OÚPSŘ, a žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobu odůvodnil tím, že v rámci obou stupňů správního řízení se správní orgány logickým a přezkoumatelným způsobem nevypořádaly s podstatnými námitkami žalobce, což má za následek nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný jednotlivými námitkami žalobce formulovanými v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, po formální stránce nezabýval. Své stěžejní námitky proti postupu správního orgánu v prvním stupni, jež zůstaly v rámci odvolacího řízení žalovaným přezkoumatelným a logickým způsobem nevyjasněny, žalobce rozčlenil do čtyř žalobních bodů.

[3] V úvodním žalobním bodu namítl absenci přezkoumatelného posouzení vlivu stavby na okolní prostředí orgány ochrany přírody obou stupňů správního orgánu. Ačkoliv žalobce opakovaně žádal místně a věcně příslušné orgány ochrany přírody o vydání závazného stanoviska ke vlivu stavby na okolní prostředí, nebylo správními orgány po celou dobu řízení vydáno stanovisko, které by bylo pro dané řízení použitelné, tj. které by se vztahovalo ke stavbě účastníka řízení, které se týká, a které by bylo relevantní z hlediska doby, v níž toto konkrétní řízení probíhá. Stanoviska předložená orgány ochrany přírody v průběhu řízení nesvědčí o tom, že by se dotčené orgány skutečně zabývaly otázkou vlivu této konkrétní stavby na okolní prostředí. Za zcela nepřezkoumatelné a nezákonné pak lze označit odůvodnění těchto stanovisek, podle nichž je nevhodnost umístění stavby v dané lokalitě odůvodněna existencí lokálního centra „Nad horním mlýnem“ a významného krajinného prvku – údolní nivy vodního toku Bílá voda.

[4] Druhém žalobním bodu poukázal na zavazování žalobce k právům a povinnostem stanovených rozhodnutím, které se netýká účastníka řízení ani předmětu, o němž se řízení vede. Z odůvodnění jednotlivých rozhodnutí správních orgánů, včetně stanovisek orgánů ochrany přírody, vyplývá, že stěžejním podkladem v řízení bylo rozhodnutí Městského úřadu v Blansku, odboru životního prostředí, ze dne 6. 12. 2004, č. j. MBK/2702/2004/ŽP/Kn/1. Žalobce v tomto směru opakovaně namítal, že uvedené stanovisko nemůže být – s ohledem na jeho obsah – relevantním podkladem pro správní řízení o dodatečném povolení stavby, neboť bylo vydáno v roce 2004 pro jiný typ stavby a jinému žadateli. Účelem dodatečně povolované stavby není rekreace, ale technické zabezpečení přilehlé vodní nádrže na pozemku PK p. č. 102/1, v k. ú. Holštejn. Žalobce podával žádost o dodatečné povolení stavby v červnu roku 2008, a bylo-li v roce 2004 vydáno jakékoliv rozhodnutí orgánu ochrany přírody, pak je zřejmé, že od vydání tohoto rozhodnutí uplynul významný časový úsek téměř 5 let, kdy mohlo v dané lokalitě dojít k podstatným změnám v charakteru krajinného rázu podmínek ochrany ekologické stability.

[5] V třetím žalobním bodu zdůraznil nepřezkoumatelnost postupu správního orgánu zapříčiněná odlišným způsobem rozhodování v obdobných věcech. Orgán ochrany přírody na straně jedné vydal souhlas jinému účastníku řízení Ing. J. U., k umístění stavby – rekreačního objektu, přičemž jak vyplývá z mapových podkladů založených ve spise, jedná se o totožnou lokalitu, v níž žalobce žádá o vydání stanoviska orgánu ochrany přírody, přičemž na straně druhé vydával správní orgán nesouhlas s umístěním stavby k umístění rekreačního objektu na pozemku p. č. 104/5 v k. ú. Holštejn, tj. na jiném pozemku než je umístěna stavba žalobce, neboť tato je umístěna na pozemku p. č. 102/1 v k. ú. Holštejn. Žalobce tedy namítá, že protichůdný postup správního orgánu při posuzování vlivu staveb na okolní prostředí v dané lokalitě je v rozporu s elementárními požadavky na transparentnost a předvídatost správního rozhodování, a rozhodně nepřispívá k důvěře žalobce ve správnost postupu správního orgánu.

[6] Ve čtvrtém žalobním bodu uvedl, že správní orgán se v průběhu řízení nevypořádal se všemi nashromážděnými důkazy. Dle názoru žalobce se správní orgány nijak nevypořádaly s předloženým znaleckým posudkem č. 084/008/2009 ze dne 30. 4. 2009 vypracovaným Ing. Jiřím Vančurou, znalcem z oboru ochrany přírody, specializace zdravotní stav dřevin, náhradní výsadby, chráněných území a ochrany krajinného rázu. Správní orgány nevyložily z jakého důvodu k jeho obsahu a závěrům nepřihlížely, a jakým způsobem vysvětlují rozpor mezi shromážděnými stanovisky správních orgánů na úseku ochrany přírody a tímto důkazem. Přitom právě doložený znalecký posudek je jediným skutečně relevantním důkazem zajištěným v rámci správního řízení, jenž individuálně hodnotí zásah dotčené stavby do krajinného rázu a její vliv na lokální biotopy.

[7] Žalobce s ohledem na výše uvedené vyslovil přesvědčení, že správní orgány ve správním řízení nedbaly základních zásad řízení, kdy v důsledku vydaného rozhodnutí vznikly ve skutkově obdobných případech nedůvodné rozdíly, čímž porušily ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a současně nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Pokud jde o samotný obsah rozhodnutí, tak v rámci jeho odůvodnění nejsou ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, uvedeny všechny rozhodné důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a především informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami žalobce a jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Zejména, pokud jde o jednotlivá vyjádření žalobce k předmětu správního řízení, předložené důkazní prostředky a námitky k podkladům pro vydání rozhodnutí, je odvoláním napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů. Není zjevné, z jakých důvodů se správní orgány po celou dobu správního řízení nevypořádaly s důkazy navrhovanými žalobcem, zejména znaleckým posudkem.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobu považuje za nedůvodnou a proto navrhl, aby byla soudem zamítnuta. Zdůraznil, že žalobou je zejména napadán postup dotčených orgánů na úseku ochrany přírody, jejichž stanoviska a rozhodnutí byla podkladem pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Z tohoto důvodu požádal Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, o stanovisko k obsahu podané žaloby. Z jeho stanoviska vyplývá, že v předmětné věci již bylo na úseku ochrany přírody vydáno negativní rozhodnutí, které nabylo právní moci, toto rozhodnutí zavazuje nejen žadatele, ale i jeho právního nástupce, tj. žalobce, a navíc nenastal důvod pro vydání nového správního aktu ve věci, neboť toto platné a účinné rozhodnutí, po jehož vydání se skutkové okolnosti zásadně nezměnily, tvoří dostačující podklad pro případná navazující řízení, tj. i pro předmětné řízení o dodatečném povolení stavby. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na obsah správního spisu a text odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[9] Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve věci relevantní skutečnosti.

[10] Správní řízení o dodatečné povolení stavby objektu technického zabezpečení vodní nádrže (dále jen „stavba“) na pozemku ve zjednodušené evidenci – původ pozemkový katastr (PK) p. č. 102/1 v katastrálním území Holštejn bylo zahájeno dne 3. 6. 2008 na základě žádosti žalobce ze dne 29. 5. 2008. Jedná se o stavbu objektu, která byla zahájena a prováděna bez stavebního povolení.

[11] K žádosti žalobce vydal Městský úřad Blansko, odbor životního prostředí (dále jen „dotčený orgán“), dne 1. 10. 2008, nesouhlasné stanovisko s dodatečným povolením stavby na dotčeném území, č. j. MBK 43321/2008/ŽP/Kn, sp. zn. SMBK 40798/2008/ŽP/Kn. Z předchozího vyjádření tohoto dotčeného orgánu ze dne 17. 1. 2007, sp. zn. SMBK/1839/2007/ŽP/Kn/1, je zřejmé, že pozemek p. č. 104/5 v k. ú. Holštejn je totožný s pozemkem (PK) p. č. 102/1 v k. ú. Holštejn.

[12] Dotčený orgán v následném stanovisku ze dne 6. 8. 2009, č. j. MBK 34145/2009/ŽP/Kn, sp. zn. SMBK 34144/2009/ŽP/Kn, zdůraznil, že dne 6. 12. 2004 vydal pod č. j. MBK/2702/2004/Kn/1 rozhodnutí, kterým vyslovil nesouhlas s umístěním uvedené stavby ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) z hlediska dopadu stavby na krajinný ráz daného území a podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vyslovil nesouhlas s umístěním stavby na území významného krajinného prvku – údolí nivy vodního toku Bílá voda. Poukázal na skutečnost, že vydané rozhodnutí je pravomocné a na podmínkách v něm stanovených trvá i pro řízení v rámci možného dodatečného povolení stavby.

[13] Z uváděného rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 6. 12. 2004, č. j. MBK/2702/2004/ŽP/Kn/1, vyplývá, že žadateli Ing. Janu Urbánkovi, bytem Brno, Běhounská 7, byl vydán nesouhlas podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny s umístěním stavby, která by mohla změnit krajinný ráz, k umístění rekreačního objektu č. 2 na pozemku p. č. 104/5 v k. ú. Holštejn a nesouhlas podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny se zásahem do významného krajinného prvku – údolí nivy vodního toku Bílá voda pro umístění stavby rekreačního objektu č. 2 na pozemku p. č. 104/5 v k. ú. Holštejn. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 3. 2005.

[14] Rozhodnutím Městského úřadu Blansko, odboru stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 22. 10. 2009, č. j. SÚ ZM 109/2009-44314/2009/Ša, sp. zn. SMBK-27336/2008-SÚ/Ša, byla žádost žalobce o dodatečné povolení stavby zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad zdůraznil, že závazné stanovisko dotčeného orgánu ze dne 6. 8. 2009 je negativní. Jde tedy o stanovisko, které znemožňuje žádosti o dodatečné povolení stavby vyhovět. Pokud by měla být stavba dodatečně povolena, muselo by být vydáno závazné stanovisko kladné.

[15] Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 4. 2010, č. j. JMK 162236/2010, sp. zn. S–JMK 162236/2010/OÚPSŘ, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zejména zdůraznil, že dne 17. 3. 2010 obdržel stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí (dále jen „nadřízený orgán dotčeného orgánu“), ze dne 12. 3. 2010, č. j. JMK 37952/2010, z jehož obsahu vyplynulo, že rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 6. 12. 2004, č. j. MBK/2702/2004/ŽP/Kn/1, je nezbytné chápat jako jediný relevantní a současně závazný podklad vydaný podle zákona o ochraně přírody a krajiny i pro předmětné řízení o dodatečném povolení stavby „objektu technického zabezpečení vodní nádrže“ vedeného stavebním úřadem podle ustanovení § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon – dále jen „stavební zákon“). Zmiňované pravomocné rozhodnutí již nelze změnit či zrušit. Při hodnocení žádosti o dodatečné povolení stavby dle ustanovení § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, stavební úřad tedy nemohl dojít k jinému závěru, než že žádost nesplňuje požadavky dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Z podkladů řízení vyplývá, že stavebník (vlastník stavby) neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby považuje za rozhodnutí vydané v souladu se zákonem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[16] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[17] Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[18] Ještě před zahájením jednání ve věci samé žalobce písemně navrhl, aby soud podle ustanovení § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. řízení přerušil, a to do právní moci rozhodnutí správního orgánu v řízení o návrhu na vydání nového rozhodnutí stavebního úřadu ve věci dodatečné stavby žalobce umístěné na pozemku p. č. 1264 v k. ú. Holštejn. Dle názoru žalobce vydáním nového rozhodnutí dotčeného orgánu v této věci za změněného stavu, bude možno dosáhnout mimosoudního vyřízení věci, na jehož podkladu žalobce vezme žalobu zpět.

[19] Žalovaný v písemném vyjádření k návrhu žalobce na přerušení řízení zdůraznil, že soudní řád správní možnost přerušení řízení doslovně váže na podání podnětu či návrhu na změnu nebo zrušení rozhodnutí. Podaný návrh žalobce u stavebního úřadu však směřuje k vydání nového rozhodnutí ve věci, a to podle ustanovení § 101 písm. b) správního řádu. Nejedná se tedy o změnu či zrušení původního rozhodnutí, ale o žádost o vydání nového rozhodnutí ve věci za skutkově jiných podmínek. S přihlédnutím k této argumentaci neshledává důvod pro přerušení řízení a proto navrhl, aby soud návrh na přerušení řízení zamítl a ve věci meritorně rozhodl.

[20] Soud v přezkoumávaném případě přihlédl zejména k dispozitivnímu charakteru úvodní věty ustanovení § 48 odst. 3 s. ř. s. a ke skutečnosti, že předmětem přezkumu je žalobcem namítaná nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2010, č. j. JMK 162236/2010, sp. zn. S-JMK 162236/2010/OÚPSŘ. V daném případě je třeba zdůraznit, že jde plně k tíži žalobce, že se stal v průběhu řízení výlučným vlastníkem mj. pozemku p. č. 1264 v k. ú. Holštejn, na němž je umístěna nepovolená stavba původně označená jako „stavba rekreačního objektu na pozemku p.č. 104/5 v k. ú. Holštejn“ a posléze označená jako „objekt technického zabezpečení vodní nádrže na pozemku p.č. 102/1 v k. ú. Holštejn s uvedením účelu stavby – zabezpečení pracovních pomůcek“. Důvod k přerušení řízení soud navíc neshledává za situace, kdy žalobce žádá o vydání nového závazného stanoviska, tedy úkonu, jež podle judikatury Nejvyššího správního soudu podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví [viz dále bod 24]. Důvodem k přerušení řízení v této věci by podle názoru soudu mohl být případný návrh na obnovu řízení nebo podnět k mimoodvolacímu řízení, tyto návrhy však žalobcem podány nebyly. Jen pro úplnost argumentace pak soud k tvrzení žalobce o možném mimosoudním vyřízení věci uzavírá, že důvodem k přerušení řízení podle ustanovení § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nemůže být ani řízení před správním orgánem, v němž podle ustanovení § 62 s. ř. s. má dojít k uspokojení navrhovatele. Lze tak usuzovat z toho, že ustanovení § 62 odst. 2 s. ř. s. předpokládá, že při vrácení správního spisu správnímu orgánu k vydání nového rozhodnutí soud pouze stanoví lhůtu, v níž je třeba rozhodnutí vydat, přičemž toto ustanovení, které má povahu ustanovení speciálního, se o eventuálním přerušení řízení nezmiňuje.

[21] V první řadě soud považuje za podstatné zdůraznit skutečnost, že stavba byla realizována bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu, což je zřejmým projevem porušení stavební kázně. V žádném případě pak není možné, aby na žádost o dodatečné stavební povolení byly kladeny nižší nároky než na řádné stavební povolení, neboť protiprávní chování nemůže vést k příznivějšímu následku, než chování v souladu se zákonem. Účelem správního řízení o dodatečném povolení stavby je zhojení vědomé ignorace zákona ze strany stavebníka, ovšem pod podmínkou, že dodatečně povolovaná stavba je umístěna v souladu se záměry územního plánování, není umístěna na pozemku, kde to zvláštní předpis zakazuje a je v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu a s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními předpisy.

[22] Úvodní žalobní bod týkající se absence přezkoumatelného posouzení vlivu stavby na okolní prostředí orgány ochrany přírody obou stupňů správního orgánu nepovažuje soud za důvodný.

[23] Podle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu, závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

[24] Podle ustanovení § 149 odst. 4 věta první a druhá správního řádu, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.

[25] Přestože výše citované ustanovení správního řádu upravuje institut tzv. závazného stanoviska jako úkon správního orgánu, který nedisponuje povahou samostatného rozhodnutí ve správním řízení a má toliko charakter podkladového rozhodnutí s relevancí na navazující řízení, recentní judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla v případě závazných stanovisek vydávaných orgánem ochrany přírody podle zákona o ochraně přírody a krajiny k závěru, že se jedná s ohledem na posuzovaný předmět řízení o rozhodnutí konečné.

[26] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 6 As 7/2005 – 97, dostupném na www.nssoud.cz, k problematice závazných stanovisek podle zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá: „... *Jedná se jednak o rozhodnutí, které je s ohledem na posuzovaný předmět řízení konečné. Příslušný orgán ochrany přírody autoritativně a pro všechna další navazující řízení závazně stanoví, jakým způsobem bude chráněn veřejný zájem na úseku ochrany přírody. (...) Ustálená judikatura vrcholových soudů představuje ve svém materiálním rozměru právní normu. Změnu či zpřesnění této judikatury pak lze ve funkčním smyslu považovat za*

novelu právního předpisu s temporálními účinky, které změna právního předpisu tradičně má. (...) Soudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.“

[27] S přihlédnutím k výše uvedenému právnímu názoru, v zájmu zákonného a jednotného rozhodování, dospěl soud k závěru, že postup dotčeného orgánu státní správy i jemu nadřízeného dotčeného orgánu státní správy byl v přezkoumávané věci zcela správný. Za situace, kdy bylo dotčeným orgánem dne 6. 12. 2004 vydáno pod č. j. MBK/2702/2004/Kn/1, pravomocné negativní závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku (§ 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny) a k zásahu do krajinného rázu (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), je evidentní, že bylo autoritativně a pro všechna další navazující řízení závazně rozhodnuto o kolizi realizované stavby v dané lokalitě s právními nástroji ochrany přírody.

[28] Z obsahu správního spisu je pak zřejmé, že kupní smlouvou ze dne 25. 5. 2006 (s právními účinky vkladu práva do katastru nemovitostí ke dni 12. 6. 2006) se žalobce stal právním nástupcem původního žadatele Ing. Jana Urbánka, jemuž bylo ve věci umístění předmětné stavby vydáno konečné negativní stanovisko, které podléhalo samostatnému přezkumu ve správním soudnictví. Dle výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se stalo závazným na úseku ochrany přírody i pro všechna další navazující řízení.

[29] Ani v pořadí druhý žalobní bod brojící proti zavazování žalobce k právům a povinnostem stanovených rozhodnutím, které se netýká účastníka řízení ani předmětu, o němž se řízení vede, nebyl shledán důvodným.

[30] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně stanovisek orgánů ochrany přírody, a rovněž z obsahu listin nacházejících se v předloženém správním spise vyplývá, že předmět správního řízení včetně umístění nepovolené stavby předchozího žadatele a současného žadatele (vč. jeho nástupce, tj. žalobce) a skutkové okolnosti věci jsou de facto totožné. Správní rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 6. 12. 2004, č. j. MBK/2702/2004/Kn/1, bylo vydáno ve správním řízení zahájeném na základě žádosti právního předchůdce žalobce, jeho předmětem bylo posouzení vlivu umístění stavby nazvané rekreační objekt č. 2 na pozemku p. č. KN 104/5 v k. ú. Holštejn. Z hlediska umístění stavby dospěly správní orgány k totožnému závěru, že předmětná stavba je umístěna na p. č. KN 104/5 v k. ú. Holštejn, tato parcela sice není zapsána na listu vlastnictví, ale její plocha je tvořena parcelami zjednodušené evidence pozemkového katastru p. č. PK 104 a p. č. PK 102/1 v k. ú. Holštejn. Na parcele zjednodušené evidence p. č. PK 102/1 v k. ú. Holštejn (nyní p. č. 1264 v k. ú. Holštejn) se tedy nachází stavba, o jejíž dodatečné povolení žalobce žádá. Dále pak na základě srovnání stavebnětechnických parametrů vyplývajících z projektové dokumentace, správní orgány zjistily, že se jedná o stavbu s totožnými znaky, tj. přízemní stavba se sedlovou střechou na zastavěné ploše cca 180 m² s příjezdovou cestou v oploceném areálu s obdobně řešeným vedením inženýrských sítí. Žalobce

v žádosti o dodatečné stavební povolení pouze formálně odlišně specifikoval účel stavby na základě jejího změněného názvu - objekt technického zabezpečení vodní nádrže. Vzhledem k obdobným stavebnětechnickým znakům stavby a její lokalizaci však správní orgány správně dovodily, že se jedná o totožnou stavbu, pro kterou již bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu, kterým bylo ve věci pravomocně rozhodnuto, a tudíž není možné ve věci vydávat další správní rozhodnutí na úseku ochrany přírody. Vydáním negativního meritorního rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 6. 12. 2004, č. j. MBK/2702/2004/Kn/1, byla ve věci umístění předmětné stavby dovozena kolize s institutem významného krajinného prvku a institutem významného krajinného rázu, čímž vznikla z hlediska institutů zákona o ochraně přírody a krajiny překážka věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata). To znamená, že o věci již bylo pravomocně rozhodnuto a zásadně není dovoleno o ní znovu jednat a rozhodnout.

[31] Rovněž další žalobní bod vztahující se k nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu zapříčiněnou odlišným způsobem rozhodování v obdobných věcech neshledal soud důvodnou. Žalobce uvedenou námitku obsahově směřuje proti rozhodnutí dotčeného orgánu ochrany přírody, neboť namítá: *„protichůdný postup správního orgánu při posuzování vlivu staveb na okolní prostředí v dané lokalitě je v rozporu s elementárními požadavky na transparentnost a předvídatost správního rozhodování, a rozhodně nepřispívá k důvěře žalobce ve správnost postupu správního orgánu.“* Z uvedeného tvrzení žalobce je zřejmé, že tato námitka je ve vztahu k žalovanému nepřipadná, neboť směřuje proti pravomocným rozhodnutím dotčeného orgánu ochrany přírody, které byly samostatně přezkoumatelné v rámci správního soudnictví. Postup stavebního úřadu i žalovaného byl v tomto směru zákonný, neboť obě rozhodnutí vydaná v přezkoumávaném správním řízení byla podmíněna závazným stanoviskem dotčeného orgánu, které bylo v přezkoumávaném případě negativní.

[32] Důvodný nebyl shledán ani závěrečný žalobní bod namítající, že správní orgán se nevypořádal se všemi nashromážděnými důkazy, konkrétně s žalobcem předloženým znaleckým posudkem č. 084/008/2009 ze dne 30. 4. 2009 vypracovaným Ing. Jiřím Vančurou, znalcem z oboru ochrany přírody, specializace zdravotní stav dřevin, náhradní výsadby, chráněných území a ochrany krajinného rázu.

[33] Podle ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

[34] V zájmu procesní hospodárnosti správní řád ve výše citovaném ustanovení stanoví, že v případě vydání negativního závazného stanoviska, správní orgán neprovádí další dokazování a žádost bez dalšího zamítne. Procesnímu postupu správních orgánů nelze v přezkoumávané věci ničeho vytknout, neboť vydané negativní závazné stanovisko, jim neumožňovalo ve věci provádět další dokazování. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí navíc zřetelně vyplývá, že žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami vznesenými žalobcem, soud neshledal v tomto směru žádná konkrétní pochybení, která by žalovanému mohl vytknout.

[35] Ve vztahu k závěrečnému žalobnímu bodu pak soud pro úplnost uzavírá, že se neztotožňuje s obecnými tvrzeními žalobce, v nichž namítá porušení základních zásad správního řízení, a to zásadu ochrany veřejného zájmu a zásadu materiální pravdy. Po provedeném přezkumu soud nezjistil na straně žalovaného pochybení týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, ani týkající se jeho následného nesprávného právního posouzení. Žalovaný se rovněž řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, vydané rozhodnutí řádně a logicky odůvodnil. Soud se proto neztotožňuje s obecným konstatováním žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů.

[36] Soud připomíná, že při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkum realizoval ve světle žalobcem uplatněných žalobních bodů, ovšem neshledal důvod, pro který by přisvědčil žalobci ohledně jím tvrzené nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Při přezkumu napadeného rozhodnutí a při přezkumu řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Za tohoto stavu věci soud rozhodl tak, že v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Shrnutí a náklady řízení

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v příslušném počtu vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Brně dne 25. ledna 2012

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu